İyiliklerimizin karşılığı dünyada peşin verilmiş olmasın! Bundan endişelenmekteyiz, deyip ağlamaya başladı. Hatta iftar yemeğini de yemedi, terk etti.

Oruçlu olduğu bir gün Abdurrahman İbn Avf -radıyallahu anh-'ın önüne (mükellef bir iftar) sofrası getirdiler. O (sofraya şöyle bir baktı ve sonra) şunları söyledi: Musab İbn Umeyr Uhud savaşında şehit edildi. O benden daha iyiydi. Ama kefen olarak bir kaftandan başka bir şeyi yoktu. Onunla başı örtülse ayakları, ayakları örtülse başı açıkta kalıyordu. Sonra dünyalık olarak her şey önümüze konuldu -ya da dünyalık olarak her şey bize verildi- (şimdi bunca nimetler önüme getiriliyor). İyiliklerimizin karşılığı dünyada peşin verilmiş olmasın! Bundan endişelenmekteyiz, deyip ağlamaya başladı. Hatta yemeğini de yemedi, terk etti.

[Sahih Hadis] [Buhârî rivayet etmiştir]

Hadisin anlamı: Abdurrahman İbn Avf -radıyallahu anh- bir gün oruç tutuyordu. İftar vakti olduğunda ona yemek getirdiler. Genellikle oruçlu olan kimse aç olduğu için yemek yemek ister. İşte o esnada önceki sahabelerin durumlarını hatırladı. Kendisi de ilk sahabelerden ve ilk muhacirlendendi. Ancak nefsini hakir gördüğü için, tevazusundan ve de fakirliği ve sabrı seçmesinden dolayı Mus'ab bin Umeyr benden daha hayırlıydı dedi. Ancak Alimler cennetle müjdelenen on sahabenin diğer sahabelerden daha faziletli olduğunu beyan etmişlerdir. Mus'ab -radıyallahu anh- islamdan önce Mekke'deki anne babasının yanındaydı. Zengin bir ailenin oğluydu. Annesi ve babası gençlerin giyebileceği en iyi elbiseleri giydiriyorlardı. Onu el üstünde tutuyorlardı. Müslüman olunca ailesi onu reddedip kovdu. Allah Rasûlü -sallallahu aleyhi ve sellem- ile hicret etti ve muhacirlerle beraber oldu. Mekke'deki ailesinin yanında en güzel elbiseleri giyerken orada bir tek yamalı elbisesi vardı. Ancak o, bütün bu zenginliğini bırakıp Allah'a ve Rasûlüne hicret etmişti. Uhud savaşında Allah Rasûlü -sallallahu aleyhi ve selem- sancağı ona teslim etmişti. O bu savaşta şehit düştü. Yanında bir kaftanı -elbisesi- vardı. Bu elbiseyle başını örttüklerinde -kısa olmasından dolayı- ayakları açıkta kalıyor, ayaklarını örttüklerinde ise başı açık kalıyordu. Bunun üzerine Allah Rasûlü -sallallahu aleyhi ve sellem- başının elbiseyle, ayaklarının da (bilinen bir bitki olan) ayrık otuyla örtülmesini emretti. Abdurrahman İbn Avf -radıyallahu anh- Mus'ab İbn Umeyr'in halini hatırlıyor ve ardından şöyle diyordu: "Onlar geçip gittiler. Allah Teâlâ'nın geride kalanlara dünyadan nasip ettiği ganimetlerden bir şey almadılar." Nitekim Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur: "Bir de elde edeceğiniz pek çok ganimet..." Fetih Suresi: 19. Ardından Abdurrahman İbn Avf -radıyallahu anh- şöyle dedi: "İyiliklerimizin karşılığını daha dünyadayken peşin olarak verilmesinden korkuyoruz." Yani hakkında şu sözlerin söylendiği zümreye dahil olmaktan korkuyoruz: "Her kim bu geçici dünyayı dilerse orada ona, dilediğimiz kadarını dünyada hemen verir, sonra da onu kınanmış ve kovulmuş olarak gireceği cehenneme sokarız". (İsra suresi: 18) Ya da "Dünyadaki hayatınızda bütün güzel şeylerinizi harcadınız, onların zevkini sürdünüz." (Ahkaf Suresi: 20) Ömer –radıyallahu anh-'dan da rivayet edildiği gibi, bu korku sahabenin

tamamında ardı. İşte bu yüzden Abdurrahman İbn Avf -radıyallahu anh- da iyiliklerinin karşılığının dünyada verilmesinden korkmuş, kendinden önceki salih olan kimselere kavuşamamaktan korktuğu için ağlamış ve sonra da yemeği terk etmiştir.

http://www.sunnah.global/hadeeth/tr/show/3698